

Ob Dravi smo bili ostali, za solncem so šle naše oči, mi pa smo že pozabljali pesem pastirsko, sladko tolažbo bednih, preplašenih src.

Ob Savi smo sedeli in so nam sprtim zaprli pot do bratov!

»Odrešenik! Odrešenik!«

»Najprej kupčevalce duš!« je mahal z rokami Evangelist. »Najemnike od ovac! Kje so naši Vipavci? O, naši vročekrvni Vipavci! Da bodo nas težke pincgavce dvignili na prste. Najemnike od ovac! Glejte šotore prekupčevalcev!«

In se je dvignila megla:

Slovenski tabor! Tabor vseh taborov, vseh časov, vseh dni. Ljubljana, sveta naša mati Ljubljana je trepetala ter se pomikala plaha proti Šmarni gori, praznična, bela in svetla v jutranji rosi.

Na Vižmarsko polje so se zgrinjale množice, pojoč: »Slava, slava, slava! Trikrat slava, ki prihaja!« Ki nam je odprl slepim oči in gluhim ušesa in razklenil naša topa srca. Slava, slava, slava!«

»Ali ima bič? Ali ima bič?« se je grel Janez Evangelist. »Za prekupčevalce duš!«

In so padali šotori v prah, šotori prekupčevalcev pred Njim, ki je stopal s Šmarne gore od Marije Rožnenske, Mojzes, sin novega Izraela, Krištof Izvoljeni! In je zbral Veliki Evangelij v eno samo zapoved:

»Spoštuj očeta in mater!«

»Ko mu ne vidim v obraz!« je potrtil kimal starec Anton, ves zamišljen vase kot spokornik.

»Ali nisem že jaz vsega povedal? Ali nisem jaz vedel?« se je radostil kot otrok Ivan. »Vse to smo že mi napisali! Mi sami!«

*

In je vse izginilo in nas je vzel izkušnjavec.

In smo stali sami, peščica upehanih ljudi, šibki in brezmočni, mrtva straža na obzidju.

»Če eden odneha!« je šla plahost v naša srca.

»Saj so že vsi prestrašeni! Celo najmočnejši! Duše, ker jih duši beseda!«

In težka tema je legla na moje oči.

*

»Krištof! Krištof!«

Šel je čez vodo, nam v pomoč ter nesel na ramah Kristusa Nazareškega (ki je ostal v templju ter sta ga iskala oče in mati in se

jima je izgovoril z nebeškim Očetom), nesel ga na ramah nam na pomoč.

In se je trkal narod na prsa na Sveti gori, Višarjah, pri Gospe Sveti in Mariji Pomagaj. In je omahovala vera in moč in so bila že vsa plašna naša srca.

Pa je padel Krištof sredi valovja na kolena:

»Malček, kako si težak!«

O razodetje razodetij!

Vse nebo se je vnelo v požaru, divji plamen je udaril od vseh štirih vetrov neba.

Bilo nam je vse tako blizu kakor na velikem vrtu s terasami in smo se čutili varne kot otroci: po obzidju je šel korak božje straže.

*

Moj sin, triletni sin, ki leži v strašni vročici, je planil ta hip pokoncu ter vpije v neskončnem razodetju in blaženosti:

»Jaz ga vidim, jaz ga vidim! Vse svetlo je! O, same lučke, same lučke!«

Planem v to morje svetlobe —

— iščem buden v temo...

Moje oko je slepo; moj sin ima komaj tri leta in se mu je razodelo v vročici.

Ali bo pozabil?

O bolečina bolečin!

Ali boš dvomil, ali boš veroval?

*

To pišem otrokom, da ga bodo spoznali, ki ga starec Anton ni smel videti v obraz. Spoznali, ko bo čas dopolnjen. Njega, Evangelista, Franceta iz Vrbe, Simona izpod Krna, Antona Svetega in Ivana Vrhniškega v eni sami duši, v duši slovenskega Aljoše, Krištofa Izvoljenega, ki je sin od Janeza pridi-garja gorečnika ob Jordanu in iz Hance, Pastirice, ki sme govoriti z Marijo.

To pišem ob tej uri, ko se zora budi nad Šmarno goro ter se med brnenje jutranjice pri podružnici sredi Sorškega polja svareče glasi petelinov klic.

SKRIVNOST.

ANTON OCVIRK.

Tonem v hlad poltemnih katedral. Iz polmrakov počasi rastejo obrisi gotičnih stebrov, in svetei na altarjih v nemem zamaknjenju bude se v molk poldnevni šepetanj.